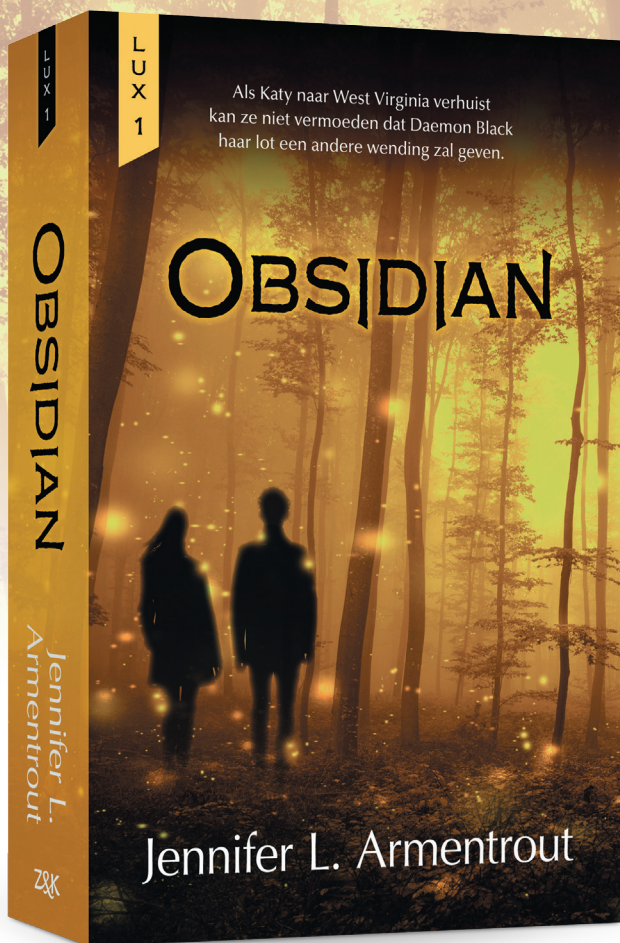

De Lux-serie van Jennifer L. Armentrout
is een internationale hit

OBSIDIAN

PREVIEW

Jennifer L. Armentrout

Wanneer Katy uit het zonnige Florida naar het grauwe West Virginia moet verhuizen, is ze verre van enthousiast. In het kleine dorp heeft ze niet eens internet, wat voor deze die-hard boekenblogger dramatisch is. Ze besluit bij haar burens aan te bellen, en leert de adembenemende *good looking*, maar zeer onvriendelijke Daemon Black kennen. Wat Katy echter niet weet, is dat deze jongen, die ze vanaf dit moment volledig probeert te mijden, haar lot een totaal andere wending zal geven...

Jennifer L. Armentrout

OBSIDIAN

LUX-SERIE DEEL 1

VOORPUBLICATIE

Uitgeverij Zomer & Keuning

Bestsellerauteur Jennifer L. Armentrout woont en werkt in West Virginia. Ze is de schrijver van zesdelige *Wacht op mij*-serie in het genre New Adult, die de harten van talloze lezers veroverde. Met haar romantische boeken bestormt ze keer op keer de Amerikaanse én Europese bestsellerlijsten.

- Meer dan 135.000 volgers op Facebook
- Bijna 65.000 volgers op Twitter
- Bijna 50.000 volgers op Instagram

© 2018, Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
© 2014, Jennifer L. Armentrout
www.zomerenkeuning.nl

Vertaling Tota/Erica van Rijsewijk
Omslagontwerp t4design/Liesbeth Thomas
Opmaak binnenwerk Studio Mol

Oorspronkelijke titel *Obsidian* by Hodder & Stoughton
ISBN 9789401913706
ISBN e-book 9789401913713
NUR 285

Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK 1

Ik staarde naar de stapel dozen in mijn nieuwe slaapkamer en zou willen dat internet al aangesloten was. Dat ik sinds ik hier was komen wonen niets kon doen aan mijn boekenblog was net zoiets als een arm of been missen. Volgens mijn moeder bepaalde Katy's Knettergekke Obsessie mijn hele leven. Dat klopte niet helemaal, maar de blog was wel belangrijk voor me. Zij snapte boeken niet op dezelfde manier als ik.

Ik slaakte een zucht. We waren hier nu twee dagen, en er viel nog steeds een heleboel uit te pakken. Ik vond het vreselijk dat er overal dichte dozen bleven staan. Nog vreselijker dan ik het vond om hier te zijn.

Sinds de verhuizing naar West Virginia (*of all places*) en dit huis, dat eruitzag als iets wat regelrecht uit een horrorfilm afkomstig was, sprong ik nu in elk geval niet meer op als er ergens even iets kraakte. Het huis had zelfs een torentje – een torentje, godbetert! Wat moest ik daar nou mee aan?

Ketterman had geen eigen gemeentebestuur, wat betekende dat het geen echte stad was. De dichtstbijzijnde plaats was Petersburg, een stad met twee of drie verkeerslichten in de buurt van een paar andere steden waar waarschijnlijk geen Starbucks te vinden was. Post werd bij ons niet aan huis bezorgd; we moesten naar Petersburg rijden om die te gaan ophalen.

Barbaars.

Het besef trof me als een mokerslag. Florida was verleden tijd, opgegeten door de kilometers die we hadden afgelegd in mams wilde haast om met een schone lei te beginnen. Niet dat ik Gainesville miste, of het weer, mijn oude school of zelfs ons appartement. Tegen de muur geleund wreef ik met mijn handpalm over mijn voorhoofd.

Ik miste pap.

En Florida wás pap. Daar was hij geboren, daar had hij mam leren kennen en daar was alles volmaakt geweest... totdat de hele boel in elkaar was gestort. Mijn ogen brandden, maar ik weigerde te gaan huilen. Huilen veranderde niets aan het verleden, en pap zou het heel erg vinden als hij wist dat ik drie jaar na dato nog steeds in tranen was.

Maar mam miste ik ook. De moeder van voor paps overlijden, degene die altijd opgekruld naast me op de bank kwam zitten om een van haar flutromannetjes te lezen. Het leek wel een leven geleden. Het was in elk geval wel een half land geleden.

Sinds paps dood was mam steeds meer gaan werken. Vroeger was ze altijd het liefst thuis, maar ineens leek ze daar bij voorkeur zo ver mogelijk vandaan te willen zijn. Uiteindelijk zag ze dat ook niet meer zitten en besloot ze dat we een heel eind weg moesten. Ook al werkte ze zich nog steeds een slag in de rondte, toch had ze zich sinds we hier waren aanbeland vast voorgenomen een grotere rol in mijn leven te spelen.

Ik had net besloten mijn dwangmatige neigingen te negeren en de dozen voor vandaag maar de dozen te laten, toen een bekende geur mijn neus kietelde. Mam was met het eten bezig. Dat was niet zo'n best idee.

Ik vloog de trap af.

In haar gestippelde ziekenhuiskleding stond ze bij het fornuis. Alleen zij kon zich van top tot teen in stippen hullen en er nog steeds goed uitzien. Mam had prachtig blond supersteil haar en sprankelende bruine ogen. Zelfs als ze deze kleren droeg zag ik er vergeleken bij haar maar saai uit met mijn grijze ogen en muizige bruine haar.

En op de een of andere manier had ik heel wat meer... rondingen ontwikkeld dan zij. De ronde heupen, dikke lippen en grote ogen waar mam dol op was, maar waarmee ik er voor mijn gevoel uitzag als een dolgedraaide babypop.

Ze draaide zich om en zwaaide naar me met een houten spatel, terwijl er klodders halfgaar ei op het fornuis spatten. 'Goeie-morgen, lieverd.'

Ik staarde naar de rommel en vroeg me af hoe ik deze kliederbende het best van haar kon overnemen zonder haar te kwetsen. Ze probeerde iets moederlijks te doen. Dat was een niet-geringe stap. Voorwaarts. 'Wat ben je vroeg thuis.'

'Tussen gisteravond en vandaag heb ik bijna een dubbele dienst gedraaid. Van woensdag tot zaterdag ga ik van elf uur 's avonds tot negen uur 's ochtends werken. Dat betekent dat ik drie dagen vrij heb. Ik overweeg om ofwel een parttimebaan te nemen bij een van de klinieken hier in de buurt of misschien in Winchester.' Ze schraapte de eieren op twee borden en zette de halfverbrande offergave voor me neer.

Jammie! Omdat het blijkbaar te laat was om tussenbeide te komen, begon ik te rommelen in een doos die op het uiteinde van het aanrecht stond, met het opschrift BESTEK & ZO.

'Je weet dat ik het niet fijn vind om duimen te draaien, dus ik ga snel bij ze langs.'

Ja, dat wist ik.

De meeste ouders zouden waarschijnlijk liever hun linkerarm afzagen voordat ze ook maar zouden overwegen een tienermeisje de hele tijd alleen thuis te laten, maar zo niet mijn moeder. Ze vertrouwde me, omdat ik haar nooit een reden had gegeven om te denken dat dat vertrouwen niet terecht was. En niet omdat ik daar mijn best niet voor had gedaan. Nou ja, misschien toch wel.

Ik was eigenlijk best wel saai.

In mijn oude vriendenkring in Florida was ik niet de stille, maar ik spijbelde nooit, haalde altijd goede cijfers en was een redelijk braaf meisje. Niet omdat ik bang was om roekeloze of

wilde dingen te doen, maar ik wilde het mam niet nog moeilijker maken. Toen niet...

Ik pakte twee glazen en schonk ze vol met de jus d'orange die mam onderweg naar huis moest hebben meegenomen. 'Wil je dat ik vandaag boodschappen doe? We hebben niets in huis.'

Ze knikte en zei met een mondvul ei: 'Jij denkt ook overal aan. Boodschappen doen is een prima idee.' Ze pakte haar tas van tafel en haalde er geld uit. 'Dit moet wel genoeg zijn.'

Ik stak het geld in de zak van mijn spijkerbroek zonder te kijken hoeveel het was; ze gaf me sowieso altijd te veel mee. 'Bedankt,' mompelde ik.

Met een twinkeling in haar ogen boog ze zich naar voren. 'Weet je... vanmorgen zag ik iets interessants.'

Met haar wist je het maar nooit. Ik glimlachte. 'Wat dan?'

'Is het je al opgevallen dat er naast ons twee kids van ongeveer jouw leeftijd wonen?'

Mijn innerlijke golden retriever stak de kop op en ik spitste mijn oren. 'Echt waar?'

'Je bent nog niet buiten geweest, hè?' Ze glimlachte. 'Ik had toch echt gedacht dat je inmiddels wel over dat afzichtelijke bloembed gebogen zou zitten.'

'Dat ben ik ook van plan, maar de dozen raken niet vanzelf uitgepakt.' Scherp keek ik haar aan. Ik hield van haar, maar je kon het met een gerust hart aan haar overlaten om dat te vergeten. 'Maar goed, die kinderen dus.'

'Nou, een meisje dat van jouw leeftijd lijkt, en dan nog een jongen.' Ze grijnsde terwijl ze overeind kwam. 'Best een lekker ding.'

Er bleef een stukje ei in mijn keel steken. Het kon echt niet om mam zo over jongens van mijn leeftijd te horen praten. 'Een lekker ding? Mam, doe niet zo raar.'

Mam pakte haar bord van tafel en liep naar de gootsteen. 'Lieverd, ik mag dan oud zijn, maar aan mijn ogen mankeert nog niks. En ik heb ze daarnet goed de kost gegeven.'

Ik kromp in elkaar. Dit was echt te gek voor woorden. 'Krijg

je nou ineens cougar-neigingen? Moet ik me zorgen maken over een of andere midlifecrisis?’

Terwijl ze haar bord afspoelde, keek ze over haar schouder. ‘Katy, ik hoop dat je de moeite gaat nemen om met ze kennis te maken. Het lijkt me leuk voor je om vrienden te maken voordat de school begint.’ Ze zweeg even en gaapte. ‘Misschien kunnen ze je de buurt laten zien?’

Ik weigerde te denken aan mijn eerste schooldag en aan hoe het zou zijn als nieuwe leerling op school. Mijn niet-opgegeten eieren gooide ik in de vuilnisbak. ‘Ja, dat zou leuk zijn. Maar ik heb geen zin om op hun deur te gaan staan bonken en ze te smeken om vriendjes met me te worden.’

‘Het hoeft geen smeken te worden. Als je een van die leuke zomerjurken zou aantrekken die je in Florida altijd droeg in plaats van dit,’ – ze trok aan de zoom van mijn shirt – ‘zou je het eerder flirten kunnen noemen.’

Ik keek omlaag. Op mijn shirt stond de tekst: MIJN BLOG IS BETER DAN JOUW VLOG. Daar was helemaal niets mis mee. ‘Kan ik niet beter in mijn onderbroek gaan?’

Peinzend tikte ze tegen haar kin. ‘Dat zou in elk geval wel indruk maken.’

‘Mam!’ Ik lachte. ‘Je zou tegen me tekeer horen gaan en moeten zeggen dat dat geen goed idee is!’

‘Schatje, ik maak me er helemaal geen zorgen over dat jij domme dingen gaat doen. Maar serieus, je zou een poging moeten wagen.’

Ik wist niet precies hoe dat moest, ‘een poging wagen’.

Ze gaapte weer. ‘Nou, lieverd, ik ga even wat bijslapen.’

‘Goed, dan ga ik boodschappen doen.’ En misschien wat mulch en planten kopen. Het bloembed buiten zag er inderdaad niet uit.

‘Katy?’ Met een frons was mam in de deuropening blijven staan.

‘Ja?’

Er flitste een schaduw over haar gezicht en haar blik betrok.

‘Ik weet dat deze verhuizing je zwaar valt, zeker zo vlak voor je eindexamenjaar, maar het was het beste wat we konden doen. Daar blijven, in dat appartement, zonder hem... Het wordt tijd dat we de draad van het leven weer oppakken. Zo zou je vader het hebben gewild.’

De brok in mijn keel, die ik in Florida dacht te hebben achtergelaten, was terug. ‘Weet ik, mam. Ik red me wel.’

‘Echt waar?’ Haar vingers balden zich tot een vuist. Het zonlicht dat door het raam viel weerkaatste op de gouden band om haar ringvinger.

Ik knikte snel om haar gerust te stellen. ‘Met mij is alles in orde. En ik ga wel naar de bureu. Misschien dat zij me kunnen vertellen waar de winkel is. Je weet wel, “een pging wagen”’.

‘Prima! Als je iets nodig hebt, kom je maar naar me toe, oké?’ Mams ogen werden vochtig toen ze nog eens uitvoerig gaapte. ‘Ik hou van je, lieverd.’

Ik wilde tegen haar zeggen dat ik ook van haar hield, maar voordat de woorden mijn mond uit waren, was ze al naar boven gegaan.

Zij deed tenminste wel haar best om het over een andere boeg te gooien, en ik nam me vast voor om in elk geval te proberen hier mijn plekje te vinden. Om me niet de hele dag met mijn laptop in mijn kamer te verschansen, zoals mam bang was dat ik zou doen. Maar contact zoeken met kinderen die ik helemaal niet kende was niet echt iets voor mij. Ik las liever een boek, om daar vervolgens op mijn blog over te schrijven.

Ik beet op mijn lip. In gedachten hoorde ik mijn vaders stem, die me met zijn favoriete zinnetje aanmoedigde: ‘Kom op, Kitty, niet alleen maar toekijken.’ Ik rechte mijn schouders. Pap had zelf nooit het leven langs zich heen laten gaan...

En vragen waar de dichtstbijzijnde winkel was, was een volkomen onschuldige reden om me te gaan voorstellen. Als mam gelijk had en die kinderen echt van mijn leeftijd waren, zou deze verhuizing misschien toch niet zo’n epische miskleun blijken te zijn. Dit was stom, maar ik ging het toch doen. Ik haastte

me het grasveld en de oprit over voordat ik straks niet meer zou durven.

Ik liep de brede veranda op, trok de hordeur open en klopte aan, waarna ik naar achteren stapte en de kreukels uit mijn shirt streek. *Ik ben cool. Ik kan dit.* Er is niets mis mee om de weg te vragen.

Aan de andere kant klonken zware voetstappen, de deur zwaaide open en ik keek pal tegen een ontzettend brede, gebruinde en gespierde borstkas. Een naakte borstkas. Mijn blik zakte omlaag en... de adem stokte me min of meer in de keel. Een spijkerbroek hing laag op zijn heupen en onthulde een smal lijntje donker haar dat vanaf zijn navel onder zijn broekband verdween.

Zijn buik was geribbeld. Perfect. Heel aanraakbaar. Niet het soort buik dat ik verwachtte bij een jongen van zeventien – zo oud vermoedde ik dat hij was – maar mij hoorde je niet klagen. Ook hoorde je me niet praten. En ik staarde hem aan.

Uiteindelijk ging mijn blik weer noordwaarts, en ik zag dat hij dichte, donkere wimpers had die als waaiers zijn hoge jukbeenderen raakten en de kleur van zijn ogen verborgen terwijl hij naar me omlaagkeek. Ik moest weten wat voor kleur ogen hij had.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’ Volle, kusbare lippen, waarvan de mondhoeken geërgerd omlaag wezen.

Zijn stem was donker en krachtig. Het soort stem dat gewend is dat mensen ernaar luisteren en zonder vragen te stellen gehoorzamen. Zijn wimpers gingen omhoog en onthulden ogen zo groen en stralend dat ze haast niet echt leken. Ze hadden een intense smaragdgroene kleur, die een schril contrast vormde met zijn gebruinde huid.

‘Hallo?’ zei hij nog eens, en met één hand tegen de deurpost boog hij zich naar voren. ‘Kun je ook praten?’

Ik zoog scherp mijn adem naar binnen en zette een stap achteruit. Een golf van gêne deed me het vuur naar de wangen stijgen.

De jongen bracht een arm omhoog en streek een lok golvend

haar van zijn voorhoofd. Hij keek even over mijn schouder en toen weer naar mij. ‘Eenmaal...’

Tegen de tijd dat ik mijn stem had teruggevonden, bestierf ik het bijna. ‘Ik... Ik vroeg me af of jij weet waar ik de dichtstbijzijnde supermarkt kan vinden. Ik heet Katy. Ik ben hiernaast komen wonen.’ Ik gebarde naar ons huis, hakkend als een malle. ‘Twee dagen geleden –’

‘Weet ik.’

Ooo-ké. ‘Nou, ik hoopte dat iemand me kon vertellen hoe ik het snelst bij de supermarkt kan komen, en misschien bij een winkel waar ze planten verkopen.’

‘Planten?’

Om de een of andere reden klonk het niet alsof hij me een vraag stelde, maar toch haastte ik me om antwoord te geven. ‘Ja, weet je, we hebben een bloembed aan de voor–’

Hij zei niets, maar hield alleen misprijzend zijn hoofd schuin. ‘Oké.’

Mijn opgelaten gevoel verdween en maakte plaats voor groeiende kwaadheid. ‘Tja, snap je, ik moet planten gaan kopen –’

‘Voor het bloembed. Dat snap ik.’ Hij leunde met zijn heup tegen de deurpost en sloeg zijn armen over elkaar. Er glinsterde iets in zijn groene ogen. Geen woede, maar iets anders.

Ik haalde diep adem. Als deze gast me nog een keer afkapte... Mijn stem kreeg de toon die mijn moeder vroeger altijd aansloeg als ik als kind met scherpe voorwerpen speelde. ‘Ik zou graag weten waar ik boodschappen kan doen en planten kan kopen.’

‘Je bent je er toch wel van bewust dat er in deze stad maar één verkeerslicht is, hè?’ Hij trok allebei zijn wenkbrauwen op tot aan zijn haargrens, alsof hij zich afvroeg hoe ik zo dom kon zijn, en op dat moment beseftte ik wat die sprankeling in zijn ogen was: met een gezonde dosis neerbuigendheid lachte hij me uit.

Heel even kon ik hem alleen maar aanstaren. Hij was waarschijnlijk het lekkerste stuk dat ik ooit van mijn leven had gezien, en hij was een eikel. Stel je voor. ‘Weet je, ik kwam alleen maar even de weg vragen. Maar dit is duidelijk een verkeerd moment.’

Zijn ene mondhoek ging omhoog. 'Voor jou is elk moment een verkeerd moment om bij me aan te kloppen, kleine meid.'

'Kleine meid?' bouwde ik hem met grote ogen na.

Weer ging er een donkere wenkbrauw spottend omhoog. Ik begon een hekel aan die wenkbrauw te krijgen.

'Ik ben geen kleine meid. Ik ben zeventien.'

'O ja?' Hij knipperde met zijn ogen. 'Je ziet eruit als twaalf. Nee. Misschien dertien, maar mijn zus heeft een pop die me aan jou doet denken: een en al grote, lege ogen.'

Deed ik hem aan een pop denken? Een pop met lege ogen? In mijn borstkas begon iets te gloeien, wat zich uitbreidde naar mijn keel. 'Nou, jeetje zeg. Sorry dat ik je lastigviel. Ik zal niet meer bij je aankloppen, neem dat maar van me aan.' Ik wilde me omdraaien en weglopen voordat ik zou toegeven aan de sterke neiging om hem met mijn vuisten op zijn gezicht te timmeren. Of in huilen uit te barsten.

'Hé,' riep hij me na.

Op de onderste tree van het verandatrapje bleef ik staan, maar ik weigerde me om te draaien en hem te laten zien hoe van slag ik was. 'Wat is er?'

'Je gaat naar Route 2 en slaat dan de US 220 North op, niet South. Dan kom je in Petersburg.' Geïrriteerd liet hij zijn adem ontsnappen, alsof hij me een enorme gunst bewees. 'In het centrum vind je de Foodland. Je kunt het niet missen. Nou ja, jij misschien wel. Ernaast is geloof ik een ijzerhandel. Daar moeten ze wel iets hebben wat je in de grond kunt zetten.'

'Bedankt,' mompelde ik, en binnensmonds voegde ik eraan toe: 'Eikel.'

Hij liet een diepe, keelachtige lach horen. 'Dat is niet erg damesachtig, Kittycat.'

Met een ruk draaide ik me om. 'Noem me nooit meer zo,' beet ik hem toe.

'Het is beter dan iemand eikel noemen, toch?' Hij kwam de deur uit. 'Dit was een stimulerend bezoekje. Ik zal er de eerstkomende tijd erg van nagenieten.'

Oké. Zo was het genoeg. ‘Weet je, je hebt gelijk. Heel verkeerd van me om je een eikel te noemen. Want “eikel” is voor jou nog veel te zacht uitgedrukt,’ zei ik met een suikerzoet glimlachje. ‘Je bent een hork van de bovenste plank.’

‘Een hork?’ zei hij me na. ‘Wat charmant.’

Ik stak mijn middelvinger naar hem op.

Hij lachte weer en boog zijn hoofd. Een warreling van krullen viel naar voren; bijna onttrokken ze die felgroene ogen aan het zicht. ‘Heel beschaafd, hoor Katje. Ik weet zeker dat je een heleboel interessante namen en gebaren voor me hebt, maar ik heb geen interesse.’

Ik kon nog een heleboel meer zeggen en doen, maar besloot mijn waardigheid te bewaren, draaide me om en beende terug naar mijn huis zonder hem het plezier te gunnen om te zien hoe pisnijdig ik was. Vroeger was ik confrontaties altijd uit de weg gegaan, maar deze gast wist als geen ander op mijn bitch-knop te drukken. Bij mijn auto aangekomen rukte ik het portier open.

‘Zie je later, Katje!’ riep hij terwijl hij lachend de voordeur dichtsloeg.

Tranen van woede en een opgelaten gevoel brandden in mijn ogen. Ik stak de sleutel in het contact en schakelde de auto in z’n achteruit. Mam had gezegd dat ik een poging moest wagen. Maar dit kreeg je er nou van.

HOOFDSTUK 2

Ik had er de hele rit naar Petersburg voor nodig om weer kalm te worden. En zelfs toen kolkte er in mijn binnenste nog een hete mix rond van kwaadheid en vernedering. Wat mankeerde die gozer verdorie? Ik dacht dat mensen in kleine stadjes altijd aardig hoorden te zijn en zich niet gedroegen als de zoon van de duivel.

Zonder problemen vond ik Main Street, die letterlijk de hoofdstraat leek te zijn. Op Mount View was de Grant County Library, en ik herinnerde mezelf eraan dat ik een bibliotheekpasje moest zien te regelen. Voor boodschappen doen waren de mogelijkheden beperkt. Volgens Eikel moest ik daarvoor in Foodland zijn – voorzien van het opschrift FOO LAND omdat de letter D ontbrak.

Op de ramen aan de voorkant waren posters geplakt met de foto van een meisje van mijn leeftijd dat werd vermist; ze had lang donker haar en lachende ogen. Eronder stond te lezen dat ze een jaar geleden voor het laatst was gezien. Er werd een beloning uitgelooft, maar gezien het feit dat ze al zo lang vermist werd, betwijfelde ik of die ooit zou worden opgeëist. Verdrietig bij die gedachte stapte ik naar binnen.

Boodschappen deed ik altijd snel, zonder tijd te verdoen aan gedwaal door de gangpaden. Terwijl ik levensmiddelen in mijn karretje legde, realiseerde ik me dat ik meer nodig zou hebben dan gedacht, want thuis hadden we alleen maar een paar aller-

noodzakelijkste dingen. Algauw was mijn karretje tot de rand toe gevuld.

‘Katy?’

In gepeins verzonken schrok ik op bij de zachte vrouwenstem en liet een doosje met eieren op de grond vallen. ‘Verdorie!’

‘O! Het spijt me ontzettend! Ik heb je laten schrikken. Dat doe ik wel vaker.’ Gebruinde armen schoten naar voren en ze raapte de eierdoos op en zette hem weer op het schap. Toen pakte ze een andere en hield die in haar slanke handen. ‘Deze zijn vast niet kapot.’

Ik sloeg mijn ogen op van de gebroken eieren, waaruit langzaam gele dooiers over de linoleumvloer drupten, en was even uit het veld geslagen. Mijn eerste indruk van het meisje was dat ze te mooi was om in een supermarkt te staan met een doos eieren in haar hand.

Ze viel op als een zonnebloem in een korenveld.

Niemand kon aan haar tippen. Haar donkere haar krulde en was langer dan het mijne; het reikte tot aan haar middel. Ze was lang en slank, en haar vrijwel volmaakte trekken hadden iets onschuldigs. Ze deed me aan iemand denken, vooral vanwege haar verbijsterende groene ogen. Ik knarste met mijn tanden. Hoe groot was die kans nou?

Ze grijnsde. ‘Ik ben de zus van Daemon. Ik heet Dee.’ Ze legde de onbeschadigde eierdoos in mijn karretje. ‘Nieuwe eieren!’ Ze glimlachte.

‘Daemon?’

Dee gebaarde naar een felroze tas voor in haar karretje. Daar lag een mobieltje bovenop. ‘Je hebt hem een halfuur geleden gesproken. Je kwam langs om... de weg te vragen?’

Dus die hork had een naam. Daemon – wat mij wel passend leek. En natuurlijk was zijn zus net zo aantrekkelijk als hij. Waarom ook niet? Welkom in West Virginia, het land van de verloren modellen. Ik begon er sterk aan te twijfelen of ik hier wel tussen paste. ‘Sorry. Ik had niet verwacht dat iemand mijn naam zou roepen.’ Ik zweeg even. ‘Heeft hij je gebeld?’

‘Ja.’ Vaardig zette ze haar karretje opzij toen er een peuter

door het smalle gangpad aan gedenderd kwam. ‘Maar goed, ik zag dat jullie aan het verhuizen waren en ik wilde even langsgaan, en toen hij zei dat je hier was... nou, toen wilde ik je zo graag zien dat ik hier ook naartoe gescheurd ben. Hij had me beschreven hoe je eruitzag.’

Ik kon me wel een beeld vormen van hoe die beschrijving geluid had.

Nieuwsgierig keek ze me met haar felgroene ogen aan. ‘Je lijkt totaal niet op hoe hij zei dat je eruitzag, maar ik wist toch wel wie je was. Als je hier woont, ken je zo’n beetje iedereen wel van gezicht.’

Ik keek naar een groezelig klein kind dat in het broodrek klom. ‘Ik geloof niet dat je broer me nou zo graag mag.’

Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Hè?’

‘Je broer – ik geloof niet dat hij me graag mag.’ Ik keerde me weer naar mijn karretje en friemelde wat aan een schaalte met vlees. ‘Hij was niet erg... behulpzaam.’

‘O, nee,’ zei ze, en toen lachte ze. Scherp keek ik haar aan. ‘Het spijt me. Mijn broer is een stuk chagrijn.’

Je meent het! ‘Ik weet vrij zeker dat het wel meer was dan alleen chagrijn.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Hij had zijn dag niet. Hij is nog erger dan een meid, neem dat maar van mij aan. Maar hij heeft geen hekel aan je. We zijn een tweeling. Zelfs ik zou hem op dagen die eindigen met “-dag” het liefst achter het behang plakken. Tja, Daemon heeft een nogal rauw randje. Hij kan niet zo goed overweg met... mensen.’

Ik lachte. ‘Zou je denken?’

‘Nou, ik ben blij dat ik je hier ben tegengekomen!’ riep ze uit om weer over iets anders te beginnen. ‘Ik wist niet zeker of ik je zou storen als ik langs zou komen, omdat jullie je nog moeten settelen en zo.’

‘Nee hoor, je zou niet hebben gestoord.’ Ik probeerde haar bij te houden. Ze sprong van de hak op de tak als iemand die sterke behoefte heeft aan Ritalin.

‘Je had me moeten zien toen Daemon zei dat je van onze leeftijd was. Ik rende bijna naar huis om hem om zijn nek te vliegen.’ Ze maakte opgewonden bewegingen. ‘Als ik had geweten dat hij zo bot tegen je zou doen, had ik hem waarschijnlijk een knal voor z’n harses gegeven.’

‘Mijn idee.’ Ik grijnsde. ‘Daar had ik zelf ook veel zin in.’

‘Moet je je voorstellen hoe het is als je het enige meisje in de buurt bent en het grootste deel van de tijd opgescheept zit met je vervelende broertje.’ Met opgetrokken wenkbrauwen wierp ze een blik over haar schouder.

Ik volgde haar blik. Het kleine jongetje had nu een pak melk in elke hand, wat me eraan deed denken dat ik melk nodig had. ‘Zo terug.’ Ik liep naar de koelafdeling.

Ten slotte kwam de moeder van het kind de hoek om en riep: ‘Timothy Roberts, zet die pakken nú terug! Wat doe je –?’

Het jochie stak zijn tong uit. Soms was je meteen van kinderen genezen als je met ze te maken kreeg. Niet dat ik plannen had, trouwens. Met de melk kwam ik terug naar de plek waar Dee op me stond te wachten, starend naar de grond. Ze had haar vingers om de stang van haar karretje geklemd en kneep er zo hard in dat haar knokkels wit zagen.

‘Timothy, kom onmiddellijk hier!’ De moeder greep hem bij zijn mollige armpje. Pieken haar waren aan haar strenge knotje ontsnapt. ‘Wat zei ik nou tegen je?’ siste ze. ‘Je komt niet bij hén in de buurt.’

Hen? Ik verwachtte nog iemand anders te zien. Maar alleen Dee en ik stonden er. In verwarring wierp ik een blik op de vrouw. Ik schrok ervan dat ik walging in haar donkere ogen zag. Onverholten afkeer, en daarachter, aan de manier waarop ze haar lippen samenkneep tot een harde streep en stond te trillen, was ook angst te zien.

En ze staarde naar Dee.

Vervolgens nam ze de kleine woelwater in haar armen en haastte zich weg; haar karretje liet ze midden in het gangpad staan.

Ik wendde me tot Dee. 'Wat was dat nou?'

Dee glimlachte, maar het was een breekbare glimlach. 'Klein stadje. De locals doen hier een beetje raar. Besteed er maar geen aandacht aan. Maar goed, je zult het wel vervelend vinden om na al dat uitpakken ook nog eens boodschappen te moeten gaan doen. Dat zijn twee van de allerergste dingen. Ik bedoel, de hel zou alleen daaruit kunnen bestaan. Hoe lijkt het je om voor eeuwig dozen te moeten uitpakken en boodschappen te moeten doen?'

Onwillekeurig grijsde ik terwijl ik mijn best deed om Dees niet-aflatende gebabbel te volgen, terwijl we onze boodschappenkarretjes volgoiden. Normaal gesproken zou ik na vijf tellen met zo'n druk iemand al gesloopt zijn, maar de opwindning in haar ogen en de manier waarop ze op haar hakken heen en weer wipte werkten min of meer aanstekelijk.

'Moet je nog meer hebben?' vroeg ze. 'Ik ben zo'n beetje klaar. Ik ben hier voor jou naartoe gekomen, maar werd naar het gangpad met ijs getrokken. Dat roept me.'

Ik lachte en keek naar mijn volle kar. 'Ja, ik hoop dat ik alles heb.'

'Kom mee dan. Dan gaan we samen naar de kassa.'

Terwijl we wachtten in de rij, ratelde Dee maar door, en ik vergat het vreemde incident in het zuivelgangpad. Dee was van mening dat Petersburg nog een supermarkt zou moeten hebben, omdat hier geen biologische producten te krijgen waren, en voor het avondeten dat ze voor Daemon en zichzelf wilde maken had ze biologische kip nodig. Na een poosje had ik er geen moeite meer mee om haar bij te houden en begon ik me te ontspannen. Ze was niet druk, maar alleen... levendig. Ik hoopte dat ze me daarmee zou aansteken.

De rij voor de kassa loste zich sneller op dan in grotere steden. Eenmaal buiten bleef ze staan naast een nieuwe Volkswagen en maakte de kofferbak open.

'Mooie auto,' merkte ik op. Kennelijk zaten ze goed in de slappe was, of had Dee een baan.

‘Ik ben er dol op.’ Ze klopte op de achterbumper. ‘Het is mijn kindje.’

Ik borg mijn boodschappen achter in mijn sedan.

‘Katy?’

‘Ja?’ Ik draaide de sleutels om mijn vinger, in de hoop dat ze, ondanks die zak van een broer van haar, later met me zou willen afspreken. Het viel niet te zeggen om hoe laat mam ging slapen.

‘Ik zou sorry moeten zeggen voor mijn broer. Hem kennende weet ik zeker dat hij vast niet al te aardig heeft gedaan.’

Ik had enigszins medelijden met haar, omdat ze familie was van zo’n zakkenwasser. ‘Dat is niet jouw schuld.’

Ze sloeg haar vingers om haar sleutelring en haar ogen dwaalden naar de mijne. ‘Hij is echt overbeschermend, dus reageert hij niet goed op vreemden.’

Net als een hond? Ik moest bijna glimlachen, maar haar ogen waren groot en ze leek echt bang dat ik het haar niet zou vergeven. Het moest wel erg vervelend zijn om een broer te hebben zoals hij. ‘Het geeft niet. Misschien had hij gewoon een slechte dag.’

‘Misschien.’ Ze glimlachte, maar het zag er geforceerd uit.

‘Serieus, maak je geen zorgen. Tussen ons zit het goed,’ zei ik.

‘Dank je! En ik ben echt geen stalker. Ik zweer het je.’ Ze knipogde. ‘Maar ik zou vanmiddag graag samen afspreken. Heb je plannen?’

‘Eerlijk gezegd was ik van plan dat overwoekerde bloembed in de voortuin eens aan te pakken. Zin om te helpen?’ Het zou leuk kunnen zijn om het samen te doen.

‘Ja, dat lijkt me wel wat. Ik breng eerst even deze boodschappen naar huis en dan kom ik naar je toe,’ zei ze. ‘Te gek om te tuinieren! Dat heb ik nog nooit gedaan.’

Voordat ik kon vragen in wat voor soort jeugd je niet ten minste een tomatenplant hoorde op te kweken was ze al weggedarteld naar haar auto en stuurde ze die de parkeerplaats af. Ik zette me af tegen mijn bumper en liep naar de bestuurdersstoel. Net toen ik het portier opendeed en wilde instappen, kreeg ik sterk het gevoel dat ik werd gadegeslagen.

Mijn ogen schoten over de parkeerplaats, maar ik zag alleen een man in een zwart pak en met een donkere zonnebril op die naar een VERMIST-poster op een aanplakbord stond te kijken. Ik kon alleen maar denken aan een filmtitel: *Men in Black*.

Het enige wat er nog aan hem ontbrak was zo'n apparaatje waarmee je iemands geheugen kon wissen en een pratende hond. Bijna moest ik lachen, alleen had de man helemaal niets grappigs... Zeker niet gezien het feit dat hij nu recht naar me terugstaarde.

Even na enen klopte die middag Dee op de voordeur. Toen ik naar buiten kwam, zag ik haar bij de trap staan, heen en weer wippend op haar sleehakken. Niet echt wat ik een 'tuiniersoutfit' zou noemen. De zon wierp een halo om haar donkere hoofd en ze had een dwaze grijns op haar gezicht. Op dat moment deed ze me denken aan een elfenprinses. Of misschien een doorgeslagen Tinker Bell, als je naging hoe hyper ze was.

'Hai.' Ik stapte de veranda op en deed de deur zachtjes achter me dicht. 'Mijn moeder ligt te slapen.'

'Ik hoop maar dat ik haar niet wakker heb gemaakt,' zei ze overdreven fluisterend.

Ik schudde mijn hoofd. 'Neuh, ze zou nog door een orkaan heen slapen. Dat is ook echt eens gebeurd.'

Dee grijnsde terwijl ze op de schommelbank ging zitten. Ze zag er timide uit, zoals ze daar met haar handen om haar ellebogen geklemd zat. 'Zodra ik thuiskwam met de boodschappen, at Daemon een halve zak van mijn chips op, twee van mijn karamellijsjes en vervolgens een halve pot pindakaas.'

Ik begon te lachen. 'Wauw. Hoe weet hij dan zo...' Hot. '... zo fit te blijven?'

'Het is niet te geloven.' Ze trok haar benen op en sloeg haar armen eromheen. 'Hij eet zo veel dat we meestal twee of drie keer in de week naar de winkel moeten.' Met een sluwe glinstering in haar ogen keek ze me aan. 'Uiteraard weet ik er ook wel weg mee. Ik kan het er maar beter niet over hebben.'

Mijn jaloezie deed bijna pijn. Ik was niet gezegend met een snelle stofwisseling. Mijn heupen en billen konden daarover meepraten. Ik was niet te zwaar, maar vond het echt vreselijk als mam mijn figuur 'weelderig' noemde. 'Wat is het toch oneerlijk verdeeld. Als ik een zak chips eet, kom ik meteen twee kilo aan.'

'Wij hebben mazzel.' Haar soepele grijns leek te verstrakken. 'Maar goed, je moet me alles vertellen over Florida. Daar ben ik nog nooit geweest.'

Met een hupje ging ik op de balustrade van de veranda zitten. 'Denk maar aan eindeloze winkelcentra en parkeerplaatsen. O, maar er zijn ook stranden. Ja, de stranden zijn de moeite waard.' Ik was dol op de warmte van de zon op mijn huid, terwijl ik met mijn tenen in het natte zand wroette.

'Wauw,' zei Dee, en haar blik schoot naar het buurhuis, alsof ze op iemand wachtte. 'Het zal je wel moeite kosten om hier gewend te raken. Je aanpassen kan... best zwaar zijn als je niet in je element bent.'

Ik schokschouderde. 'Weet ik niet. Zo erg komt het op mij niet over. Toen ik net had gehoord dat we hierheen gingen had ik zoiets van: dat meen je niet. Ik wist niet eens dat deze stad bestond.'

Dee lachte. 'Ja, dat weten een heleboel mensen niet. Wij wisten niet wat we zagen toen we hier kwamen.'

'O, dus jullie komen ook niet hiervandaan?'

Haar lach stierf weg terwijl ze haar blik losmaakte van de mijne. 'Nee, wij zijn niet van hier.'

'Zijn je ouders hier komen wonen vanwege hun werk?' Al had ik geen idee wat voor soort werk hier te doen was.

'Ja, ze werken allebei in de stad. We zien ze niet vaak.'

Ik had duidelijk de indruk dat dat niet het hele verhaal was. 'Dat zal wel vervelend zijn. Maar... dan heb je wel veel vrijheid, neem ik aan. Mijn moeder is ook zelden thuis.'

'Dan begrijp je het vast.' Ze kreeg een merkwaardige, verdrietige blik in haar ogen. 'We rooien het zo'n beetje in ons eentje.'

'En jij denkt dat wij een opwindender leven leiden?'

Haar blik werd nu weemoedig. 'Heb je weleens horen zeggen dat je moet oppassen met wat je wenst? Zo dacht ik vroeger ook.' Met haar teen liet ze de schommelbank heen en weer gaan, en geen van beiden maakten we haast om de stilte die viel te vullen. Ik wist precies wat ze bedoelde. Ik had ik weet niet hoe vaak 's nachts wakker gelegen en gehoopt dat mam weer in beweging zou komen en verder zou gaan met haar leven – en in West Virginia echt haar draai zou vinden.

Vanuit het niets leken donkere wolken zich samen te pakken, die een schaduw over de tuin wierpen. Dee fronste. 'O nee! Zo te zien zit er een van onze befaamde middagstormen aan te komen. Meestal duren die een paar uur.'

'Jammer. Dan kunnen we beter morgen gaan tuinieren. Kun je dan?'

'Ja hoor.' Dee huiverde in de plotseling kille lucht.

'Ik vraag me af waar deze storm vandaan komt. Hij lijkt wel zomaar uit het niets te ontstaan,' merkte ik op.

Dee sprong van de schommelbank en veegde haar handen af aan haar broek. 'Daar ziet het wel naar uit. Nou, volgens mij is je moeder nu wel weer op, en ik moet Daemon wakker maken.'

'Slaapt die dan? Dat is wel een beetje laat.'

'Hij zit vreemd in elkaar,' zei Dee. 'Morgen kom ik terug en kunnen we naar de plantenwinkel.'

Lachend liet ik me van de balustrade glijden. 'Goed plan.'

'Oké dan!' Ze huppelde het trapje af en draaide om haar as. 'Ik zal tegen Daemon zeggen dat je een praatje met me hebt gemaakt.'

Ik voelde mijn wangen rood worden. 'Eh... dat hoeft niet.'

'Neem maar van mij aan dat het wel hoeft!' Ze lachte en sprintte toen naar het buurhuis, zo blij als een kind.

Mam was in de keuken, een kop koffie in haar hand. Terwijl ze naar me opkeek, klotste er kokendhete bruine vloeistof over het aanrecht. De onschuldige blik op haar gezicht verraadde haar.

Ik pakte een doekje en liep naar haar toe. 'Ze woont naast ons, ze heet Dee en ik kwam haar tegen in de supermarkt.' Met het

doekje veegde ik de gemorste koffie op. 'Ze heeft een broer. Die heet Daemon. Ze zijn een tweeling.'

'Tweeling? Interessant.' Ze glimlachte. 'Is Dee een leuke meid, lieverd?'

Ik slaakte een zucht. 'Ja, mam, ze is erg aardig.'

'Daar ben ik blij om. Het wordt tijd dat je uit je schulp kruipt.'

Ik had me helemaal niet gerealiseerd dat ik in een schulp zat.

Mam blies zachtjes en nam toen een slok, me aankijkend over de rand van haar beker. 'Heb je afgesproken morgen met haar iets te gaan doen?'

'Dat weet jij ook. Je hebt ons afgeluisterd.'

'Natuurlijk.' Ze knipoogde. 'Ik ben je moeder. Zulke dingen doen moeders nu eenmaal.'

'Gesprekken afluisteren?'

'Ja. Hoe moet ik anders weten wat er speelt?' vroeg ze onschuldig.

Ik rolde met mijn ogen en draaide me om om naar de woonkamer te gaan. 'Privacy, mam.'

'Lieverd,' riep ze vanuit de keuken, 'zoiets als privacy bestaat niet.'

HOOFDSTUK 3

De dag dat mijn internet werd aangesloten was nog fijner dan wanneer een knappe vent na een blik op mijn achterwerk om mijn telefoonnummer zou vragen. Omdat het woensdag was, tikte ik een snelle *Wachten op Woensdag*-post voor mijn blog over dit young adult-boek over een sexy gast met een killer-randje – altijd goed – verontschuldigde me voor mijn langdurige afwezigheid, reageerde op commentaren en keek even op een paar andere favoriete blogs. Het was als thuiskomen.

‘Katy?’ riep mam van onder aan de trap. ‘Je vriendin Dee is hier.’

‘Ik kom eraan,’ riep ik terug, en ik klapte mijn laptop dicht.

Ik huppelde de trap af, en Dee en ik togen op weg naar de ijzerhandel, die helemaal niet in de buurt lag van Foo Land, zoals Daemon had beweerd. In de winkel hadden ze alles wat ik nodig had om het dichtgegroeide bloembed in de voortuin onder handen te nemen.

Toen we weer thuis waren pakten we allebei een kant van een zak vast en tilden die uit mijn kofferbak. De zakken waren belachelijk zwaar en tegen de tijd dat we ze uit de auto hadden gehaald liep het zweet in straatjes van ons af.

‘Wil je eerst iets drinken voordat we die zakken naar de bloembedden sjouwen?’ bood ik met pijnlijke armen aan.

Dee veegde haar handen tegen elkaar en knikte. ‘Ik moet eens aan gewichtheffen gaan doen. Wat een gesjouw.’

We gingen naar binnen en pakten ijs thee. ‘Help me herinneren dat ik met je mee ga naar de plaatselijke sportschool,’ zei ik bij wijze van grap, wrijvend over mijn zwakke armen.

Dee lachte en draaide haar bezwete haar uit haar nek. Ze zag er nog steeds geweldig uit, ook nu ze moe was en haar gezicht rood was aangelopen. Ik weet zeker dat ik eruitzag als een seriemoordenaar. Al wisten we nu in elk geval dat ik te zwak was om echte schade aan te richten. ‘Eh... Ketterman. Ons idee van een sportschool is dat je je vuilnisbak naar het eind van een onverharde weg sleept of hooibalen tilt.’

Ik diepte een haarbandje voor haar op, grappen makend over mijn weinig coole nieuwe kleinstadsleven. We waren maar hooguit tien minuten binnen geweest, maar toen we weer naar buiten kwamen lagen alle zakken grond en mulch op een stapel naast de veranda.

Verrast keek ik Dee aan. ‘Hoe zijn die daar nou terechtgekomen?’

Ze liet zich op haar knieën zakken en begon onkruid uit te trekken. ‘Misschien mijn broer.’

‘Daemon?’

Ze knikte. ‘Hij is altijd de held die nooit wordt bedankt.’

‘De held die nooit wordt bedankt,’ mompelde ik. Niet erg waarschijnlijk. Ik zou nog eerder geloven dat de zakken hier op eigen kracht naartoe waren gezweefd.

Dee en ik vielen met meer energie op het onkruid aan dan ik had gedacht dat we nog konden opbrengen. Onkruid wieden heb ik altijd een geweldige manier gevonden om stoom af te blazen, en als ik zo naar Dees rukkerige bewegingen keek had zij een heleboel waar ze gefrustreerd over was. Met een broer zoals de hare verbaasde dat me niets.

Later staarde Dee naar haar gescheurde nagels. ‘Nou, daar gaat mijn manicure.’

Ik grijnsde. ‘Ik zei toch al dat je handschoenen had moeten aantrekken?’

‘Maar jij had die ook niet aan,’ bracht ze daartegen in.

Met een kreun stak ik mijn vuile handen op. Mijn nagels waren meestal toch al gescheurd. 'Ja, maar ik ben eraan gewend.'

Dee haalde haar schouders op en pakte een hark op. Ze zag er grappig uit in haar rok met sleehaksandalen, die volgens haar de tuiniermode ten top waren, en kwam met de hark achter zich aan naar me toe. 'Maar dit is wel leuk om te doen.'

'Beter dan shoppen?' grapte ik.

Met opgetrokken neus leek ze daar serieus over na te denken. 'Ja. Het is... ontspannender.'

'Dat is het zeker. Als ik dit soort klusjes doe, denk ik nooit na.'

'Dat is het fijne ervan.' Met de hark begon ze de oude mulchlaag over het bloembed te verspreiden. 'Doe je het om niet te hoeven nadenken?'

Terwijl ik achterover ging zitten scheurde ik nog een zak mulch open. Ik wist niet goed wat ik op die vraag moest antwoorden. 'Mijn vader... hij hield van dit soort dingen. Hij had groene vingers. In ons oude appartement hadden we geen tuin of zoiets, maar wel een balkon. Daar hadden we samen een tuintje op aangelegd.'

'Wat is er met je vader gebeurd? Zijn je ouders gescheiden?'

Ik perste mijn lippen op elkaar. Anders praatte ik nooit over hem. Hij was een prima man geweest, een geweldige vader. Wat hem was overkomen verdiende hij niet.

Dee zweeg even. 'Sorry. Het gaat me niet aan.'

'Nee, het is oké.' Ik kwam overeind en veegde het vuil van mijn rok. Toen ik opkeek, zette ze net de hark tegen de veranda. Haar hele linkerarm werd een waas. Ik kon de witte balustrade erdoorheen zien. Op het moment dat ik met mijn ogen knipperde, nam haar arm weer vaste vorm aan.

'Katy? Is alles goed met je?'

Met bonzend hart liet ik mijn ogen naar haar gezicht gaan en toen weer terug naar haar arm. Daar mankeerde niks aan. Hij zag er prima uit. Ik schudde mijn hoofd. 'Jawel, met mij is alles in orde. Eh... mijn vader werd ziek. Kanker. Die was terminaal, in de hersenen. Hij kreeg last van hoofdpijn, zag dingen.' Ik slikte

en wendde mijn blik af. Had hij dingen gezien zoals ik? 'Maar verder was het tot aan de diagnose goed met hem. Ze gaven hem chemo en bestralingen, maar het ging allemaal... heel snel achteruit. Een maand of twee later overleed hij.'

'O mijn god, Katy, wat akelig.' Haar gezicht was bleek, haar stem zacht. 'Dat is verschrikkelijk.'

'Het is oké.' Ik perste er een glimlachje uit dat ik niet voelde. 'Het is ongeveer drie jaar geleden gebeurd. Daarom wilde mijn moeder verhuizen. Een frisse start maken en zo.'

In het zonlicht glinsterden haar ogen. 'Dat snap ik wel. Het wordt er na verloop van tijd niet makkelijker op om iemand te moeten kwijtraken, toch?'

'Nee.' Zo te horen wist ze hoe het voelde, maar voordat ik daarnaar kon vragen zwaaide de deur van haar huis open. Ik kreeg knopen in mijn maag. 'O nee,' fluisterde ik.

Dee draaide zich om en slaakte een zucht. 'Kijk eens wie we daar hebben.'

Het was over enen in de middag, en Daemon zag eruit alsof hij net zijn bed uit was gerold. Zijn spijkerbroek was gekreukt, zijn haar zat in de war en stak alle kanten op. Hij had een telefoon tegen zijn oor gedrukt en met een hand over zijn kaak wrijvend liep hij met iemand te praten.

En hij droeg geen shirt.

'Heeft hij geen hemden?' vroeg ik terwijl ik een spa pakte.

'Helaas, ik geloof het niet. Zelfs niet in de winter. Hij loopt altijd half aangekleed rond.' Ze kreunde. 'Het is storend om tegen zo veel van zijn... huid te moeten aankijken. Jakkies.'

Zij vond het jakkes, maar ik vond het verrekste sexy. Op strategische plekken begon ik een paar kuiltjes in de grond te graven. Mijn keel voelde droog aan. Wat een prachtig gezicht. Wat een prachtig lichaam. Maar wat een verschrikkelijke houding. Oftewel: de heilige drie-eenheid van sexy jongens.

Daemon bleef ongeveer een halfuur bellen, en zijn aanwezigheid had een overdonderende uitwerking. Hij viel niet te negeren, ook niet als ik met mijn rug naar hem toe stond. Maar toen ik

uiteindelijk opkeek, was hij ineens verdwenen – om een paar tellen later met een shirt aan terug te komen. Verdikkeme. Ik miste het uitzicht.

Ik was bezig verse aarde aan te kloppen toen Daemon naar ons toe geparadeerd kwam en een zware arm om de schouder van zijn zus sloeg. Ze probeerde zich eronderuit te wurmen, maar hij hield haar dicht tegen zich aan. ‘Hé, zusje.’

Ze rolde met haar ogen, maar grijnsde wel. Vol aanbidding, alsof hij een held was, keek ze naar hem op. ‘Bedankt dat je de zakken voor ons hebt versleept.’

‘Dat heb ik niet gedaan.’

Dee rolde met haar ogen. ‘*Whatever*, oen.’

‘Dat is niet aardig.’ Met een glimlach drukte hij haar dichter tegen zich aan. Hij glimlachte echt, en dat stond hem goed. Dat zou hij eens vaker moeten proberen. Vervolgens keek hij naar mij en kneep hij zijn ogen tot spleetjes, alsof hij zich op dat moment pas realiseerde dat ik daar stond, in mijn tuin. En weg was zijn glimlach. ‘Wat ben je aan het doen?’

Ik keek naar mezelf omlaag. Wat ik aan het doen was leek me wel duidelijk, gezien het feit dat ik onder de aarde zat en dat er her en der om me heen plantjes stonden. ‘Ik ben het bloembed –’

‘Ik vroeg het niet aan jou.’ Hij wendde zich tot zijn rood aangelopen zus. ‘Wat ben jij aan het doen?’

Ik was niet van plan me wéér door hem te laten opfokken, dus haalde ik mijn schouders op en pakte een potplantje. Toen ik het uit de pot trok, scheurde ik meteen de wortels door.

‘Ik help haar met het bloembed. Aardig zijn.’ Dee gaf hem een por in zijn buik voordat ze zich loswurmde. ‘Moet je kijken wat we al gedaan hebben. Volgens mij heb ik een verborgen talent.’

Daemon liet zijn blik over mijn meesterwerk aan landschapskunst gaan. Als ik op dat moment een droombaan had moeten kiezen, zou die te maken hebben met tuinarchitectuur en buiten zijn. Ja, in de wildernis wist ik niet wat ik moest beginnen, maar ik was op mijn best als ik met mijn handen in de aarde kon woe-len. Alles eraan vond ik fijn. De verdoving die het bracht, hoe

grondachtig en rijk alles rook, en hoe een beetje water en verse aarde iets wat verwelkt en halfdood was weer tot leven konden brengen.

En ik was er goed in. Ik had alle programma's op TLC gezien. Ik wist waar je planten moest neerzetten die meer zon nodig hadden en waar degene die het het best deden in de schaduw. Je kon een laagjeseffect bereiken door hogere en bladrijke, steviger planten achteraan te zetten, met bloemen op de voorgrond. Het enige wat ik hoefde te doen was aarde aanbrengen, en voilà!

Daemon trok een wenkbrauw op.

Vanbinnen verkrampte ik. 'Wat is er?'

Hij schokschouderde. 'Het ziet er leuk uit. Denk ik.'

'Leuk?' Dee klonk net zo beledigd als ik me voelde. 'Leuk is nog zacht uitgedrukt. We hebben dit project tot een fantastisch einde weten te brengen. Nou ja, Katy dan. Ik heb haar alleen maar dingen aangegeven.'

'Breng je wel vaker je vrije tijd op deze manier door?' vroeg hij aan mij zonder op zijn zus te reageren.

'Wat nou, besluit je nu ineens tegen mij te praten?' Met een strak glimlachje greep ik een handvol mulch en strooide die uit. En nog eens. 'Ja, het is een soort hobby. Wat is de jouwe? Jonge hondjes schoppen?'

'Ik weet niet goed of ik dat wel kan zeggen waar mijn zus bij is,' antwoordde hij, en hij kreeg iets wolfachtigs over zich.

'Leuw.' Dee trok een gezicht.

Voor mijn geestesoog verschenen op dat moment beelden die uitsluitend voor volwassenen bedoeld waren, en aan zijn zelfvoldane smoel kon ik wel zien dat hij dat ook wist. Ik pakte nog meer mulch.

'Maar het is op geen stukken na zo tam als dit,' voegde hij eraan toe.

Ik verstijfde. Snippers rode ceder dwarrelden tussen mijn vingers door. 'Waarom zou dit tam zijn?'

Zijn blik zei: moet ik dat echt nog uitleggen? Tja, tuinieren was inderdaad nou niet bepaald het coolste wat je kon beden-

ken; dat wist ik wel. Maar ‘tam’ was het niet. Omdat ik Dee graag mocht perste ik mijn lippen op elkaar en begon de mulch te verspreiden.

Dee gaf haar broer een duw, maar hij kwam geen centimeter van zijn plek. ‘Doe niet zo lullig, zeg.’

‘Ik doe niet lullig,’ zei hij.

Ik trok mijn wenkbrauwen op.

‘Wat is dat?’ zei Daemon. ‘Heb je iets te zeggen, Katje?’

‘Anders dan dat ik niet wil dat je me “Katje” noemt? Nee.’ Ik streek de mulchlaag glad en kwam overeind om ons werk te bewonderen. Grijnzend keek ik even naar Dee. ‘Volgens mij hebben we het prima gedaan.’

‘Ha.’ Weer gaf ze haar broer een duw, in de richting van hun huis. Nog steeds kwam hij niet in beweging. ‘We hebben het goed gedaan, of het nou tam is of niet. En raad eens wat? Ik vind het wel fijn om tam te zijn.’

Daemon staarde naar de pas geplante bloemen, bijna alsof hij ze wilde ontleden voor een wetenschappelijk experiment.

‘En volgens mij moeten we onze tamheid verleggen naar het bloembed voor óns huis,’ ging ze verder terwijl er een opgewonden blik in haar ogen verscheen. ‘We kunnen naar de winkel gaan om spullen te halen, en dan kun jij –’

‘Ze is in ons huis niet welkom,’ snauwde Daemon tegen zijn zus. ‘Echt niet.’

Verrast door de felheid van die woorden zette ik een stap achteruit.

Maar Dee niet. Ze balde haar delicate handen tot vuisten. ‘Ik had het over het bloembed, en dat is buiten, niet binnen. In elk geval niet de laatste keer dat ik ernaar keek.’

‘Kan me niet schelen. Ik wil haar daar niet hebben.’

‘Daemon, niet doen,’ fluisterde Dee, en tranen sprongen haar in de ogen. ‘Alsjeblieft. Ik mag haar graag.’

Toen gebeurde er iets opvallends: zijn gezicht kreeg een zachtere uitdrukking. ‘Dee...’

‘Alsjeblieft?’ vroeg ze nog een keer, op en neer wippend als

een klein meisje dat vraagt om haar lievelingsspeeltje, wat er met haar lengte raar uitzag. Ik kon Daemon wel schoppen omdat hij van zijn zus iemand maakte die duidelijk hunkerde naar vriendschap.

Hij vloekte binnensmonds en sloeg zijn armen over elkaar. 'Dee, je hebt al vrienden.'

'Dat is niet hetzelfde, en dat weet jij ook.' Ze maakte dezelfde bewegingen als hij. 'Dit is anders.'

Daemon keek even naar mij en zijn lip krulde. Als ik nog steeds de spa in mijn handen had gehad, had ik hem misschien wel een klap op zijn kop gegeven. 'Zij zijn je vrienden, Dee. Zij zijn net als jij. Je hoeft niet bevriend te zijn met iemand... iemand zoals zij.'

Tot dan toe had ik me rustig gehouden, omdat ik geen idee had wat hier aan de hand was en ik niets wilde zeggen waar Dee door van slag zou kunnen raken. Die eikel was tenslotte haar broer, maar dat... dát ging te ver. 'Hoe bedoel je, "iemand als ik"?''

Hij hield zijn hoofd schuin en liet een lange ademtocht ont-snappen.

De ogen van zijn zus schoten zenuwachtig van mij naar hem. 'Daar bedoelde hij helemaal niets mee.'

'Onzin,' mompelde hij.

Nu balde ik mijn handen tot vuisten. 'Wat is in godsnaam jouw probleem?'

Met een merkwaardige blik op zijn gezicht keek Daemon me aan. 'Jij.'

'Ben ik je probleem?' Ik zette een stap naar voren. 'Ik ken je niet eens. En jij kent mij niet.'

'Jullie zijn allemaal hetzelfde.' Er trok een spiertje bij zijn kaak. 'Ik hoef je niet te leren kennen. En dat wil ik ook helemaal niet.'

Gefrustreerd wierp ik mijn handen in de lucht. 'Prima hoor, gast, want ik hoef jou ook niet te leren kennen.'

'Daemon,' zei Dee, die zijn arm pakte. 'Kappen nou.'

Met een zelfvoldane grijns nam hij me op. 'Het bevalt me niks dat je bevriend bent met mijn zus.'

Ik zei het eerste wat in me opkwam. Waarschijnlijk niet het slimste, en normaal gesproken was ik ook niet iemand die overal meteen antwoord op gaf, maar deze knul haalde het bloed onder mijn nagels vandaan en ik kreeg van hem een rood waas voor ogen. 'En het kan mij geen ene moer schelen wat jou wel en niet bevalt.'

Het ene moment stond hij nog naast Dee en het volgende vlak voor mijn neus. En dan bedoel ik ook écht vlak voor mijn neus. Zo snel had hij zich niet kunnen verplaatsen; dat was onmogelijk. Maar toch stond hij daar; hij torende boven me uit en keek op me neer.

'Hoe... Hoe kom je zo snel hier...?' Ik zette een stap naar achteren en wist even niet wat ik moest zeggen. Bij de felle blik in zijn ogen liepen de rillingen me over de armen. Wel godallemachtig...

'Nou moet je eens even goed luisteren,' zei hij, een stap naar voren zettend. Ik stapte achteruit, en hij kwam telkens dichterbij me toe, tot ik met mijn rug tegen een van de hoge bomen stootte. Daemon boog zijn hoofd omlaag, en ik zag niets anders meer dan zijn onnatuurlijk groene ogen. Hitte straalde van zijn lichaam. 'Ik zeg je dit maar één keer: als mijn zus iets overkomt, berg je dan maar...' Toen zweeg hij, haalde diep adem en liet zijn ogen afdalen naar mijn vaneen geweken lippen. De adem stokte me in de keel. Er flitste iets in zijn ogen, maar toen kneepte hij ze weer tot spleetjes om het te verbergen.

De beelden kwamen terug. Wij samen. Heet en dampend. Ik beet op mijn lip en probeerde een neutraal gezicht te zetten, maar weer wist ik dat hij wist wat er in me omging, want hij trok een ergerniswekkend zelfvoldane smoel. Erger nog dan zelfvoldaan.

'Je bent best een smeerlap, Katje.'

Ik knipperde met mijn ogen. Ontken. Ontken. Ontken. 'Wat zei je daar?'

'Smeerlap,' herhaalde hij, zo zachtjes dat ik wist dat Dee hem niet kon horen. 'Je zit onder de smeerboel. Wat dacht je dan dat ik bedoelde?'

‘Niets,’ zei ik, terwijl ik uit alle macht wenste dat hij achteruit zou gaan. Het was niet bepaald gemakkelijk om Daemon zo dicht bij me te hebben. ‘Ik ben aan het tuinieren. Daar word je nu eenmaal vuil van.’

Zijn lippen vertrokken. ‘Er zijn nog veel meer manieren om... vuil te worden. Niet dat ik die ooit aan jóú zou laten zien.’

Ik had de indruk dat hij al die manieren heel goed kende. Er steeg me een blos naar de wangen, die zich over mijn hals verspreidde. ‘Ik zou nog liever rondrollen in de mest dan in iets waar jij misschien in slaapt.’

Daemon trok een wenkbrauw op en draaide zich toen om. ‘Je moet Matthew bellen,’ zei hij tegen zijn zus. ‘En wel nu en niet over vijf minuten.’

Ik bleef met grote ogen tegen de boom aan staan en verroerde me niet voordat hij weer in zijn huis was verdwenen en de deur achter zich had dichtgeslagen. Ik slikte en keek naar de veront-ruste Dee. ‘Oké,’ zei ik. ‘Dat was heftig.’

Dee ging met haar handen voor haar gezicht op het trapje zitten. ‘Ik hou van hem, echt waar. Hij is mijn enige broer, de enige –’ Ze kapte zichzelf af en hief haar hoofd op. ‘Maar hij is een zak. Ik weet dat hij dat is. Al is hij dat niet altijd geweest.’

Sprakeloos staarde ik haar aan. Mijn hart hamerde nog en pompte mijn bloed veel te snel rond. Ik wist niet zeker of dat van angst was of vanwege de adrenaline die me duizelig maakte toen ik me uiteindelijk losmaakte van de boom en naar haar toe liep. En als ik niet bang was, vroeg ik me af of ik dat wel zou moeten zijn.

Wil je weten hoe het verdergaat met Katy en Daemon?

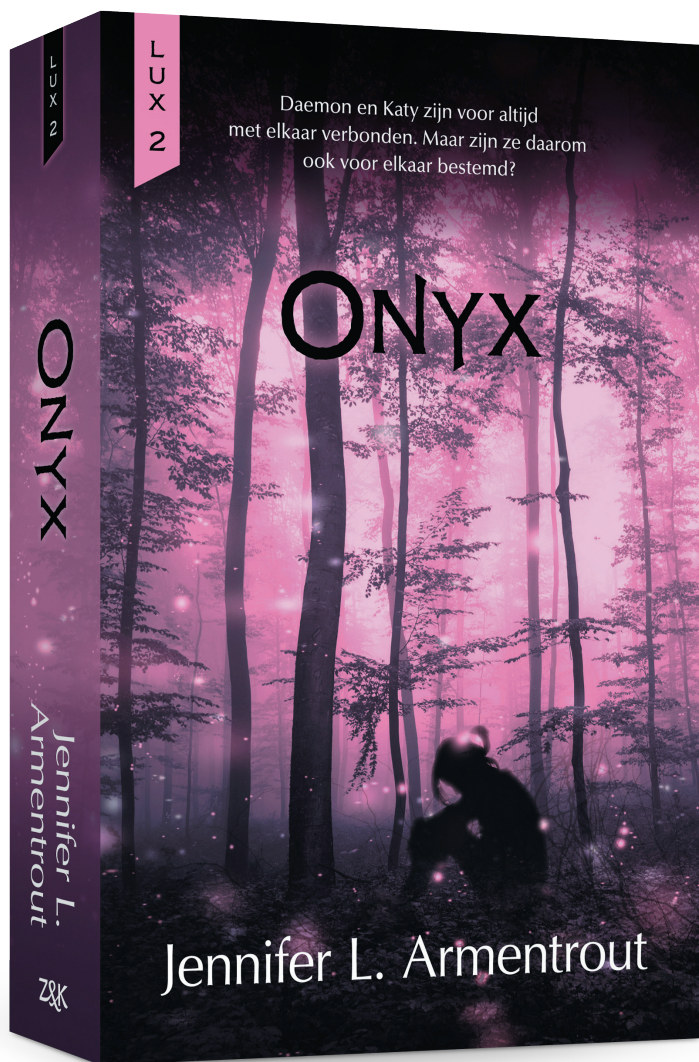
Obsidian is vanaf 29 mei 2018 verkrijgbaar!

ISBN 9789401913706 | 448 blz | paperback

www.zomerenskeuning.nl

De *Lux*-serie gaat verder...

Niemand is wie hij lijkt.
En niet iedereen zal de leugens overleven.

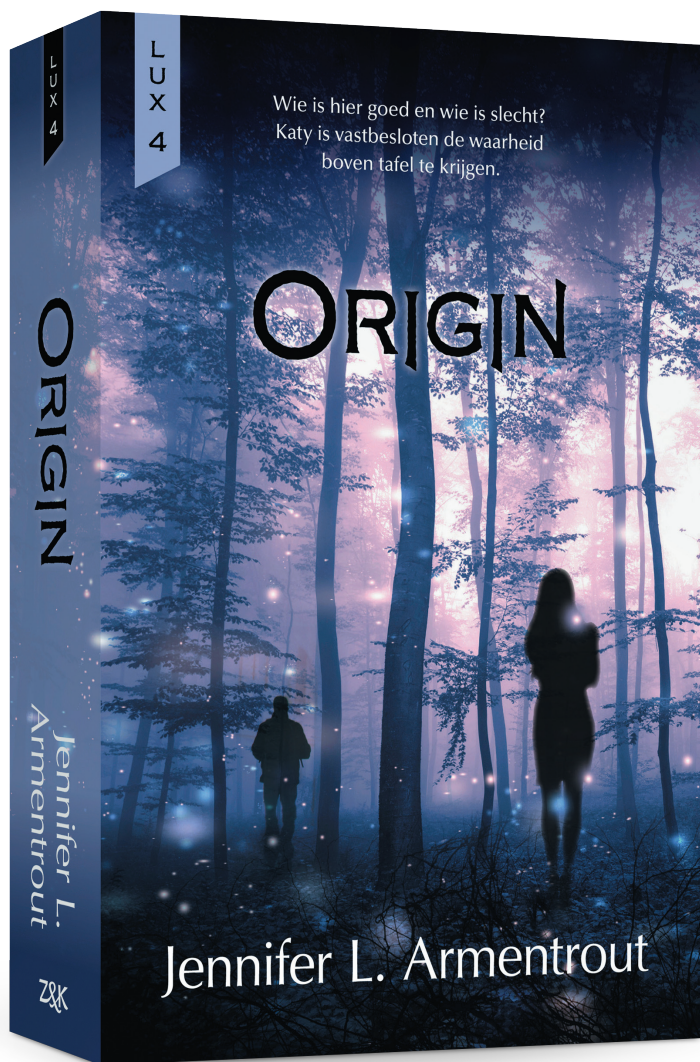
VERSCHIJNT JULI 2018

Na alles wat er is gebeurd, is Katy onherroepelijk veranderd. En ze zit onlosmakelijk vast aan Daemon.

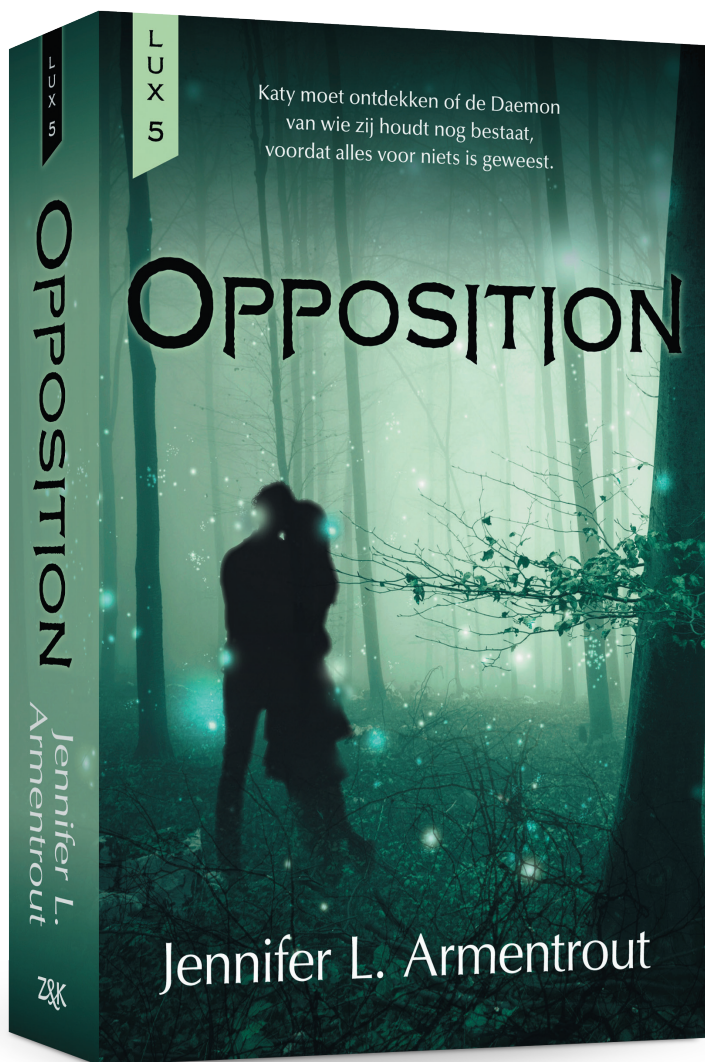
VERSCHIJNT SEPTEMBER 2018

Samen kunnen ze alles aan.
Maar zullen ze wel samen zijn?

VERSCHIJNT NOVEMBER 2018

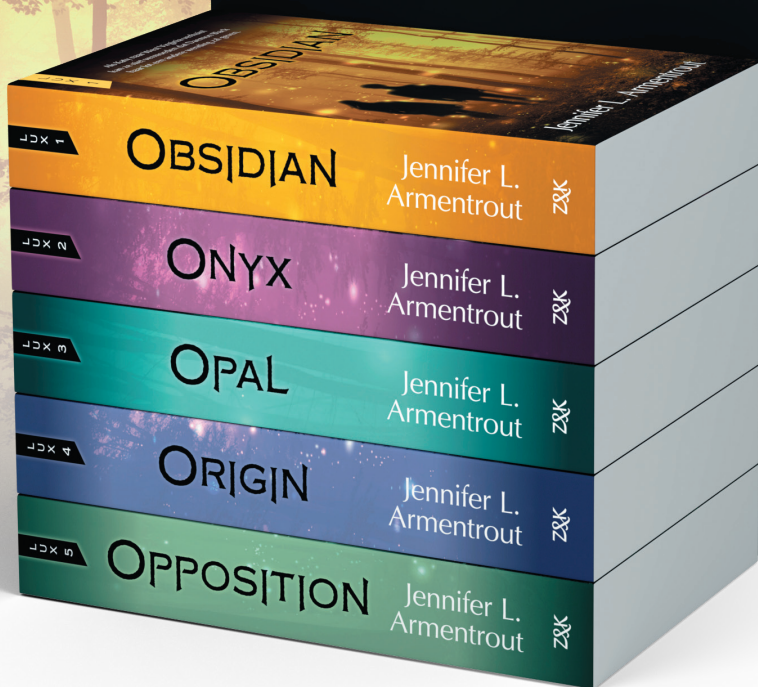
Het is oorlog. Hoe die ook afloopt,
niets zal ooit nog hetzelfde zijn.

VERSCHIJNT JANUARI 2019

Elke 2 maanden
een nieuw deel!

€15,-
per stuk

INSTANT BESTSELLER IN DUITSLAND,
DENEMARKEN EN ITALIË

WERELDWIJD MEER DAN EEN MILJOEN
EXEMPLAREN VERKOCHT!

VERTAALRECHTEN VERKOCHT IN 16 LANDEN

600.000 REVIEWS OP GOODREADS ★★★★★